Utålmodigheden er en afgørende drivkraft for os socialdemokrater.
Nu har vi omsider -efter ti et halvt års ørkenvandring- fået fat i rorpinden. Nu er det os, der skal skrive dagsordenen. Nu skal der nås resultater. Nu skal der gives visioner for fremtiden.
Vi har også travlt. Vi har i første runde kun fået tildelt et par og tyve måneder til at vise, hvad vi dur til.
Vi har et handicap. Vi er kommet til midt i et forløb, hvor arbejdsløsheden for alvor gik grassat.
Derfor er mange mennesker desillusionerede.
Omvendt er der åbenbart også mange, der troede vi kunne trylle. Og når de ikke ser mirakler efter 7 måneder, så mener de, at det må være midterpartiernes skyld.
Det vil jeg godt afvise.
Regeringens værste handicap er det korte tidsperspektiv og den dystre internationale økonomi. Og det er mistroen hos nogle af vore egne.
Men rygtet om regeringens snarlige død er stærkt overdrevet.
Tilliden mellem ministrene fra de fire partier fejler ikke noget.
Vi er svejset sammen i en fælles skæbne, da vi på få uger udformede og gennemførte det store reformprogram.
Og vi har meget mere at udrette sammen. Der er ikke så langt fra os til Marianne eller fra os til Mimi. Det der skiller er mindre end det vi tænker fælles om. Og vi kan godt lide hinanden.
Socialdemokratiet er det store og ledende parti. Vi er drivkraften i regeringen. Og sådan skal det være. Også så det er synligt for danskerne.
Vi skal ikke glemme, at det er vores formand, der svejsede koalitionen sammen.
Som socialdemokratisk finansminister var det en fornøjelse at fremlægge forslag til en finanslov, der er udtryk for ny holdninger og en ny kurs:
Ansvarlighed i den økonomiske politik er for denne regering først og fremmest at gøre mest muligt for at skabe beskæftigelse.
Regeringens mål er at skabe grundlaget for en langvarig, bæredygtig vækst. Og samtidig sikre, at velfærden, arbejdet og byrderne bliver mere rimeligt fordelt.
Alt dette kommer til udtryk i forslaget til ny finanslov.
Vi lemper finanspolitikken med 12 mia. kr. Halvt på skatten og halvt på ny initiativer, der både skaber arbejde her og nu og forbedrer vores konkurrencekraft i fremtiden.

Nogen siger at det er for lidt - SF- og andre siger det er alt for meget- V og K.
Jeg mener, vi viser den nødvendige dristighed. Vi udnytter maksimalt det råderum, der er skabt ved en stærk betalingsbalance og lav inflation.
Men jeg mener også, at vi går netop så langt, som der kan og skal gås.
Vi holder låg på underskuddet på statsfinanserne, så det ikke ryger udover det niveau, den borgerlige misvækstpolitik har bragt det op på her i 1993.
Men alligevel bryder vi arbejdsløshedens himmelflugt og skaber plads til titusinder af ny jobs. Både i privat og offentlig sektor.
Mindst lige så vigtigt for beskæftigelsen er det imidlertid, at der er stabilitet om valutaen og at der er grundlag for et fortsat rentefald.
Derfor kan vi ikke bare give den endnu en ekstra tand på udgifter og underskud for at hjælpe endnu mere beskæftigelse i gang. Så risikerer vi at slå endnu flere arbejdspladser ihjel i erhvervslivet via rentestigninger end vi skaber ved ekstra udgifter.
Det er disse realiteter, der sætter grænserne. Det er vores plads - en lille brik i en åben international økonomi, der gør stien, vi kan vandre ad endnu smallere end vi kan lide det.
Det er noget, der gælder uanset hvem, der er med i regeringen.
Det beder jeg om, man tænker på. Også i SiD.
Uden ham var vores ørkenvandring fortsat. Tamilsagen ville have været en krusning, hvor kun persongalleriet i en borgerlig regering blev skiftet lidt ud.
Mærkeligt nok tror nogen, at vi kunne have fået regeringens ledelse uden samarbejde med midterpartierne.
Det er folk, der ikke kan tælle til 90.
Der er også nogen, der tror, at vi socialdemokratisk set kunne have nået bedre resultater, hvis vi havde dannet en mindretalsregering.
Det er folk uden hukommelse.
De af os, der har prøvet både at sidde i en S-mindretalsregering og i den ny flertalsregering ved, det ikke er sandt. Prisen for at regere uden sikkerhedsnet er langt højere.
Perspektivet ved denne regering er, at det borgerlige flertal er brudt.
Venstre og konservative har ikke andre legekammerater end Fremskridtspartiet. Og det kommer de ikke til at se sympatiske ud af.

Så vil jeg godt sige til alle dem, der er ved at få nervesammenbrud over gallup-tallene og tror, at regeringen kan blive udraderet af et flertal af V ,K og Z:
Rolig venner. Det kommer ikke til at ske i jeres levetid. At frygte noget sådant er en fatal undervurdering af Socialdemokratiets evne til at mobilisere til kamp for velfærdssamfundet. Danske vælgere har et sundt omdømme. De vil løbe skrigende bort, hvis VKZ-regeringen tegner sig som reel trussel.
Nå, men jeg kan selvfølgelig godt forstå, hvis en og anden er blevet pessimist ved at sidde foran skærmen og kigge på de seneste ugers flimmermeldinger fra enkeltpersoner i de fire regeringspartier.
Der er brug for, at alle -også de sidste par stykker i CDs og Kristeligt Folkepartis grupper- gør sig mere klart, hvor forpligtende et regeringssamarbejde er.
Regeringens succes er en forudsætning for at hvert enkelt af de fire regeringspartier får succes. Vi er bundet i et skæbnefællesskab.
Is i maven, gensidig loyalitet og tro på det fælles projekt er afgørende for vores alle sammens politiske skæbne.
Derfor siger jeg til jer: Lad være med at prøve at presse os til at gøre noget, der bider sig selv i halen,- noget der æder sig selv op.
Lad os i stedet for i fællesskab gå op mod pessimisme, teknologiforskrækkelse og mistro til regeringens gode vilje.
Lad os i fællesskab appellere til familierne og virksomhederne om fuldt ud at udnytte alle de ekstra muligheder for vækst og beskæftigelse, der faktisk bliver åbnet med den ny finanslov.
Jeg tror faktisk på, at vi kan skaffe fuld beskæftigelse igen. Men det vil tage nogle år. Og det har nogle forudsætninger.
For det første skal vi satse rigtigt herhjemme:
Vi skal investere i uddannelse, forskning og teknologiudvikling. Vi skal vise vilje til at skabe en bedre struktur på arbejdsmarkedet.Vi skal ved et samarbejde mellem offentlig og privat sektor eksportere de ideer, systemer og produkter, der har skabt vort eget velfærdssamfund og vort høje miljøstade. Vi skal sørge for en moderne infrastruktur.
Det er altsammen noget, der for alvor tages fat med regeringens reformer og med den ny finanslov.
For det andet skal vi omfordele arbejdet på en intelligent måde.

Det starter vi for alvor på med vores orlovsordninger til efteruddannelse, børnepasning og sabbat.
For det trejde skal vi af al kraft presse på, for at Europa samlet går ad de samme veje. Så bliver effekten på beskæftigelsen langt større og belastningen af statsbugetterne langt mindre, end hvis vi gør det alene.
Jeg tror, at vi vil vinde kampen for en samordnet politik for vækst og beskæftigelse i EF. Simpelt hen fordi ingen regering i dte lange løb vil blive genvalgt med fortsat stigende arbejdsløshed.
I hvert fald vover vi nu i Danmark et øje. Vi har styrke til at gå først med den ny, beskæftigelsesfremmende politik.
Og vi går først.

Til sidst vil jeg godt gøre et par bemærkninger om vores skattereform.
Formanden nævnte i går i sin beretning de vigtigste grunde til, at den er et godt stykke socialdemokratisk reformarbejde:
Den grønne profil. Arbejdsmarkedsbidragene af bruttolønnen.
Den store lettelse af skatten på arbejdsindkomst. Opgøret med snyd, spekulation og skattefri kapitalgevinster i aktier og erhvervsejendomme.
Jeg vil godt føje til - til orientering for dem, der mener, at vi nu sagde ja til noget, som vi havde sagt nej til op til valget i 1990:
Det der forhindrede et forlig dengang var, at de borgerlige ikke ville gennemføre en effektiv beskatning netop af formuegevinsterne. Havde vi fået det, så var vi også i den daværende ledelse helt indstillet på at acceptere et nyt system med den fordelingsprofil, der nu kommer til at gælde.
Derfor er det også her noget vrøvl at hævde, at vi har betalt for dyr en pris og ladet os tyrannisere af midterpartierne.
Vi har gennemført et tigerspring hen mod større rimelighed i byrdefordelingen.
Det er helt forkert, at det er de fattige, der betaler gildet. Tværtimod.
Pensionister eller dagpengemodtagere får mærkbare forbedringer.
Den lille forskel mellem SF og os i folketinget var, at SF foreslog at de skulle have haft 15o kr. mere om måneden, og der slet ikke skulle give lettelser i skatteprocenten for de højere lønnede.

I øvrigt er jeg ked af en anden misforståelse, som er blevet blæst op i SiDs Fagbladet. Vi gør intet som helst urimeligt mod dagpengemodtagerne ved de ny satser, der gælder fra nytår. Dagpengemodtagerne slipper i modsætning til dem, der er i arbejde, for at betale arbejdsmarkedsbidrag på 5 pct. Det indrettes dagpengesatsen efter. Derved stilles folk, der tjener det samme, men hvor den ene er på dagpenge og den anden i arbejde, nøjagtigt ens. De får nøjagtigt den samme lettelse i deres økonomi ved skattereformen. Og det er vel rimeligt nok.

Det er den store brede lønmodtagergruppe - også SiD'eren, der er gift med KAD-eren- der får de forholdsvis største lettelser i skatten.

Det er også forkert, at de lettelser, der kommer til almindelige danskere i 1994 bliver opslugt af grønne afgifter. Der er et pænt overskud.

Endelig er det en usandhed, der flittigt fremføres af oppositionen, at danskerne vil miste deres fordel af skattereformen, så snart der har været valg i 1994.

Forbedringen af familieøkonomien vokser tværtimod i årene frem til 1998. Også selv om de grønne afgifter stiger.

Det kan lade sig gøre, fordi snyderne, spekulanterne og de store formuejere, der år for år betaler en større del af gildet.

Hvis ikke det ør socialdemokratisk politik, så er der noget jeg har misforstået totalt.

Så kort sagt: Op med humøret. Rank ryggen. Vi er på rette vej.